

Φασουλής ο μπεχλιβάνης
και ο Θήτα Δελιγγιάννης.

- Φ.—Τίς ὁ κτυπῶν τὴν θύραν μου;
Δ.—
Φ.—
Δ.—
Φ.—Δαλήσατε σαφέστερον καθόσον εἶμαι κτήνος.
Δ.—'Ο πρῶην πρωτοκάθεδρος και πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις.
Φ.—'Α! τώρα σᾶς ἐνόησα . . .
Δ.—
Φ.—
Δ.—
Φ.—
Και τί ζητεῖτε;
Δ.—
Φ.—'Αν θέλετε νὰ εὑρετε πολὺ περισσοτέρους
'στὴν παρακάτω γειτονιὰ παρακαλῶ νὰ πάτε,
κι' ἐμένα νὰ μ' ἀφήσετε, ἀν ὄντως μ' ἀγαπάτε.
Δ.—'Ανοίξατε, παρακαλῶ . . .
Φ.—
Δ.—
Φ.—
Δ.—'Ανοίξατε, παρακαλῶ . . .
Φ.—
Δ.—
Φ.—
Δ.—
Φ.—
- Ἐγώ . . .
Τίς σὺ;
'Εκείνος.
Εὐχαριστῶ . . .
'Επίσης.
'Οπαδοὺς, τοὔτέστιν ἡμετέρους . . .
Καιρὸν δὲν ἔχω τώρα,
διότι ἐπροχώρησε και τῆς νυκτὸς ἡ ὥρα.
Φορῶ τὸ νυκτικόν μου
και δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς δεχθῶ με τὸ ἐσώδρακόν μου.
Μὰ μήπως εἴσθε φάσμα,

ἡ δαίμων τῆς κολάσεως ἢ φαντασίας πλάσμα,
ἢ Χαλιμάς Τελώνιον με μάτιχ κουκουδάγιας,
ἢ και βρυκόλαξ τῆς νυκτὸς ὡς ὁ Θανάσης Βάγιας,
και τῶν νεκρῶν ἀφήσατε τὴν ἐρεδῶδη χώραν
και κρούετε τὴν θύραν μου κατὰ τοιαύτην ὥραν,
ἐνῶ παντοῦ ἀπλόνονται τῶν μεσανύκτων σκότη,
και πᾶ; Ταμίαις ἡσυχος ἵστας φυλακὰς ὑπνώττει;
Σταθῆτε εἰς τὴν κλειδαριὰ νὰ βάλω τῶνα μάτι
κι' ἀπὸ τὴν κλειδαρῶν τρυπα νὰ σᾶς ἰδῶ κομμάτι.
'Α! εἴσθε σεις ὁ ἴδιος, ὁ πρῶτος Θεωδωράκης,
δι' ἔνπερ ἐκρυπτε ποσὰ ὁ φίλος Γρηγοράκης.
Νά! βλέπω τῆς μπαρμπέταις σας και τὸ γλυκὺ σας ὕφος,
μὰ βλέπω και τὸ βλέμμα σας τὸ κοπιερὸν ὡς ξίφος,
κι' ἀναγνωρίζω εἰς αὐτὰ τὸν ἐν τοῖς ἴσοις πρῶτον,
τὸν τοῦ Συλλόγου Ἰδρυτὴν, τὸν ἀνθρώπον τῶν φῶτων,
τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἀρχηγῶν και τόσων ἡμετέρων,
και τοῦ Λεβίδη τοῦ Σαῖν-Ζουστ τὸν φιλτατον ἑταῖρον.
'Α! τώρα σᾶς ἐνόησα κι' ἀναγνωρίζω πλέον
τὸν φοβερὸν πολέμιον Ἀδλῶν και βασιλέων,
ποῦ ἔρχεται διὰ νυκτὸς τὸν σπόρον του νὰ σπείρῃ
και ἡμετέρους ὀπαδοὺς ὀπίσω του νὰ σύρῃ.
Κτυπάτε εἰς τὴν θύραν μου κι' ὁ Φασουλῆς ἀκούει,

ἡ θύρα δὲ ἀνοίγεται εἰς θύματα τὴν κρούει,
καὶ ὁ κτυπῶν εἰσέρχεται καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει,
καὶ ἡ ἐλπίς, μὲν σὲρ ἀμί, ποτὲ δὲν ἀποθνήσκει.

Δ.— Ἀνοίξετε, παρακαλῶ, μὴ ἔξω μὲ κρατῆτε.

Φ.— Καὶ ποίου εἶδους ὀπαδοὺς πρὸς τὸ παρὸν ζητεῖτε;

Δ.— Ἀντάρτας καὶ βασιλικούς μὲ κόκκινη βελλάδα,
ὅπου νὰ βάζουν κάποτε φωτιὰ ἴσθιν Μανωλάδα,
ἀνάπτοντας αὐτοστιγμὴ ὡς δέσμη ἐξ ἀχύρου,
τοῦτέστιν ἄνδρας τοῦ πυρὸς καθὼς καὶ τοῦ σιδήρου,
Λεβίδα, Κοντογιάννηδες, μὲ ξίφη καὶ μανθῶας,
ὅπου νὰ κάνουν κάποτε πολιτικὰς κηδεῖας.

Φ.— Τοιοῦτος ἔσομαι καὶ ἐγὼ καὶ τώρα καὶ ἴσθιν μέλλον,
ἀστὴρ εἰς τὸν ἔρριζοντα τοῦ ἔθνους ἀνατέλλων,
ἀντάρτης καὶ βασιλικὸς καὶ μέγας συνωμότης,
καὶ εἶδος πρωτοσύγγελος καὶ πρῶτος ἐν τοῖς πρώτοις,
τοὺς κύκλους τοὺς βασιλικούς ἐνίοτε ταράττων
καὶ μὲ τοὺς διαπράττοντας τὰ μέγιστα συμπράττων,
καὶ λέγων πῶς εἰ πράττεντες ἐν συνήξει: πράττουν
καὶ αἱ πράξεις κλέος ἀφθιτον ἴσθιν πράττοντας χαράττων,
καὶ πάντα τὰ πρατιέμενα πρὸς χάριν τῶν παρόντων
οὐ κατὰ πρᾶξιν πράττονται ἐκ μέρους τῶν πρατιόντων,
ἀλλ' εἰ τὰς πράξεις πράττεντες, ὡς εἶναι γεγραμμένον,
τὰς πράττουν μὲ συνείδησιν τῶν διαπραττομένων,
τὰ δὲ διαπρατιέμενα διὰ τὴν πρᾶξιν ὄντως
τοὺς ταῦτα διαπράττεντας τιμῶν ὑπερβαλλόντως.

Δ.— ὦ! βλέπω πῶς γνωρίζετε τὸ οὐσιμὰ μου ὄλον.

Φ.— Ἐὰν καὶ εἶναι οὐσιμὰ ἐκ τῶν πολὺ δυσκόλων,
πλὴν τὸ ἐσπεύδαο ἄλλοτε καὶ σὰν νερὸ τὸ ἔξυρω . . .

Δ.— Τοιοῦτους τώρα ὀπαδοὺς ἐπιθιμῶ νὰ εἶρω.

Φ.— Καὶ ἐλπίσω πῶς θὰ εὑρετε μὲ πᾶσαν εὐκολίαν
καὶ ἐξῶ, μὲν σὲρ Θεόδωρε, καὶ εἰς τὴν Θεσσαλίαν,
ἀν καὶ ὁ Ράλλης ὁ ξονθὸς θαρρῶ πῶς σὰς προδίδει . . .

Δ.— Ἐκάματε κουνήματα ποτὲ ὡς τὸν Λεβίδη;

Φ.— Κουνεῖσθαι, πρωτοκάθεδρε, ὀπότεαν εἶρω κούνια,
κουνεῖσθαι καὶ ἴσθιν σπῆτι μου καὶ ὄλα τὰ καντόνια,
κουνεῖσθαι ἔταν ὁ θεὸς καὶ πρὸς τὰ κάτω στρέψη
καὶ τεύρηται ἡ ἔρεξις τὸν κόσμον ν' ἀνατρέψη,
κουνεῖσθαι πότε ἀπ' ἐμπρὸς καὶ πότε ἀπ' ὀπίσω,
καὶ ὄλα τὰ κουνήματα προσέχω μὴν κτυπήσω,
κουνῶ τὸ κάθε χέρι μου, κουνῶ καὶ τὸ ποδάρι,
ἀλλὰ κλωτῶ καὶ κάποτε ὡς ἄγριον μουλάρι,
καὶ εἶμαι ὄλος κούνια καὶ ὄλο κινήσεις κάνω
σὰν ἔλθῃ ἀλεγγέμυγα ἴσθιν μύτη μου ἀπάνω.

Δ.— Μπορεῖτε οἰεὶ νὰ βάλετε φωτιὰ ἴσθιν Μανωλάδα;

Φ.— Μὲ δύο σπῆριτα εἰμπορῶ νὰ καύσω τὴν Ἑλλάδα
καὶ ὄλον τὸν Πρωθυπουργὸν πετρέλαιον ν' ἀλείψω
καὶ ὡς ποντικὸν αὐτοστιγμὴ ἴσθιν ἔρομους νὰ τὸν ρίψω,
καὶ νὰ καὶ ὀλέκκληρον τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος
καθὼς τοῦ πάλαι Μωυσοῦ ἐκαίετο ἡ βᾶτος,
καὶ ἀπ' ὀπίσω ἀστραπὰς μετὰ βροντῶν ν' ἀφίνω,
ἀρκεῖ ἐγὼ νὰ μὴν καὶ τέφρα νὰ μὴ μείνω.

Δ.— Ἄ! τῆρα τέλος ὀπαδὸν καθὼς ἐγὼ τὸν θέλω,
καὶ τώρα τοὺς ἐπιφνεῖς κατὰ διαβόλου στέλλω.
Καὶ πάλιν ἐπανάστασις θὰ σείσῃ τὴν Ἑλλάδα,
ἐντὸς ὀλίγου θὰ καὶ ὄλα ἡ Μανωλάδα,
καὶ ὀλέκκληρον θὰ συγκαὶ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων
καὶ ἐγὼ θὰ ἔβγω πορφυροὺς ἐκ τῶν φλογῶν ἐκείνων,
καὶ ὁ Τρικούπης θὰ χαθῇ καὶ ὁ Ράλλης καὶ οἱ σωτήρες.
ποῖα πυρὰ! . . . τί ἀστραπαί! . . . τί φλόγες! . . . τί σπινθηρές!

Φ.— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐσύγκαψα μὲ τὴν πολλὴν τὴν ζέστη . . .
μὰ νὰ! καὶ μὴ πυγολαμπίς, κολοφωτιὰ τοῦτέστι.

Δ.— ὦ φίλτατε ἡμέτερε, ὦ δόξα τοῦ καιροῦ μου!

Φ.— Μὲ συγχωρεῖτε μὴ στιγμὴ νὰ πάω πρὸς νεροῦ μου.

— * * * —

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Βιβλίον ἐξεδόθη ὑπὸ Κρητὸς Βαρδῖδη
μὲ ἄθλους τοῦ μεγάλου Κρητὸς Δασκαλογιάννη,
πολύπειρον δὲ ἄνδρα ἡ συγγραφή προδίδει,
ὅπου μὲ λόγους μόνον τῆς ὥραις τοῦ δὲν χάνει.
Καὶ εἶναι τὸ τραγοῦδι πολὺ σημαντικὸν
διὰ τὸν γλωσσολόγον καὶ τὸν ἱστορικόν.

☉

ἴσθιν Ζαχαροπλαστεῖον Βαλαμῆ τοῦ Θωμᾶ,
ποῦ τοὺς ζαχαροπλάστας κατ' ἐξοχὴν τιμᾶ,
κάτω τοῦ Ἰπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης
ἐκεῖ στιγμὰς ὀλίγας θὰ εὑρῆς εὐφροσύνης,
ἐκεῖ θὰ βρῆς τὰ πρῶτα τοῦ κόσμου παγωτά,
καὶ ρούφα κάθε μέρα πέντ' ἔξη ἀπ' αὐτά.

☉

Δραχμὴν ἄς δώσῃ ὁ καθεὶς καὶ διὰρ' ἂν δὲν βασιτᾶ
πρὸς μίαν ἐπιχείρησιν μεγάλην καὶ ἔθνηκην . . .
ἡ τοῦ Δαμβέργη Ἑβδομάς ἀγῶνα συνιστᾶ
διὰ τὴν νέαν ἔκθεσιν τὴν Ὀλυμπιακὴν.

Καὶ πρῶτον μὲν, ἂν τὸ καλὸν τῶν Ὀλυμπίων θέλῃς,
πρὸς τὸν Δαμβέργην τάχιστα μίαν δραχμὴν θὰ στέλλῃς,
ἀλλὰ καὶ μίαν γνώμη σου θὰ στέλλεται συγχρόνως
περὶ τοῦ τί νὰ βραβευθῇ ἐξ ὄλου τοῦ ἀγῶνος.

Καὶ ἂν γνώμην ἔγραψες καλὴν ὡς πρώτη θὰ κριθῇ,
τὸ δὲ ποσὸν τοῦ ρεφενὲ ὡς γέρας θὰ δοθῇ
σ' ἐκεῖνο ποῦ ἐπρότεινε ἡ βραβευθεῖσα γνώμη . . .
αὐτὰ λοιπὸν καὶ στείλετε πολλὰς δραχμὰς ἀκόμη.

☉

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέει μας εἰ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ ἴσθιν σπῆτι μας πούναι κοντὰ ἴσθιν Ξύδη,
εἰς τῆς Ἑστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα καὶ ἀκόμη
σ' ὄλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου.
Πρὸς τούτοις δὲ θὰ εὑρετε τὸ κάθε μας βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βίλμπεργ καὶ τοῦ Μπέκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ἴσθιν σπῆτι μου ἀνέθη,
ἴσθιν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — ὄλο ἴσθιν λάδι, τρεῖς ἴσθιν ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἰππέως τοῦ κλεινοῦ.